

Arrest

nr. 341 988 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 10 januari 2024. De Griekse verblijfsvergunning van de verzoekende partij is geldig tot en met 9 januari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 19 februari 2029 (zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit haar verklaringen en documenten blijkt dat de verzoekende partij te kampen heeft met verschillende medische en psychologische problemen.

Wat betreft haar medische problemen verklaart de verzoekende partij op de DVZ dat ze last heeft van rugpijn en darmproblemen (verklaring dvz, vraag 29). Tijdens haar persoonlijk onderhoud brengt ze naar voor problemen te hebben met haar knie, rug en dikke darm (NPO, p.4 en p.12). Verder blijkt ook uit een medisch document dat ze diabetes heeft. Wat betreft de pijn aan haar knie kan uit de door haar neergelegde documenten blijken dat ze vijf sessies bij de kinesist kreeg voorgeschreven. Er werd ook een RX van haar knie genomen. Uit dit onderzoek werd echter niets vastgesteld en konden er geen speciale vaststellingen worden gedaan over de pijn aan haar knie. Uit de documenten blijkt ook niet dat de verzoekende partij nog last heeft van de pijn aan haar knie of dat de pijn aan haar knie haar verhindert om zelfstandig te functioneren. Er zijn dan ook geen elementen voorhanden waaruit kan blijken dat de verzoekende partij omwille van de pijn aan haar knie niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Wat betreft de pijn aan haar rug, blijkt uit de medische documenten dat ze een lichte discopathie en artrose heeft aan de gewrichten tussen wervel L5 en het sacrum. De verzoekende partij kreeg voor de problemen aan haar rug negen sessies bij de kinesist voorgeschreven. Uit deze documenten blijkt echter niet dat ze omwille van de problemen aan haar rug niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Wat betreft haar darmklachten brengt de verzoekende partij naar voor tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze te kampen heeft met constipatie (NPO, p.20). De verzoekende partij brengt echter geen documenten bij die de problemen aan haar darmen zouden kunnen staven. Op deze manier kan niet worden gecontroleerd op welke wijze deze problemen een invloed hebben op haar dagelijks functioneren. De verzoekende partij

maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van de problemen aan haar darmen niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De verzoekende partij legt verder een medisch document neer waaruit blijkt dat ze diabetes heeft. Volgens dit document is het echter op heden niet nodig om dat ze hiervoor medicijnen neemt. Uit deze documenten kan dus niet blijken dat de verzoekende partij een medische behandeling in Griekenland zal nodig hebben en dat deze problemen kunnen worden gekwalificeerd als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

De medische problemen van de verzoekende partij kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

De verzoekende partij legt ook een document neer ter staving van haar psychologische problemen. Uit dit document d.d. 16 december 2024 blijkt dat de verzoekende partij wordt opgevolgd voor psychologische problemen sinds april 2024. Volgens de behandelend psycholoog vertoont de verzoekende partij symptomen van doodsangst, slaapproblemen en heeft ze het gevoel van verstikt te zijn. Ze bevindt zich in een kwetsbare psychologische staat die zich uit in psychosomatische symptomen zoals trillen, hoofdpijn, een koud gevoel over het lichaam en pijn op de borst, rug en de linker knie en een verstoorde slaap. De verzoekende partij neemt voor deze problemen medicatie. Ze staft dit medicatiegebruik door de nodige documenten toe te voegen aan het administratief dossier. Er werd verder vastgesteld dat de verzoekende partij een schuldgevoel heeft, lijdt aan chronische stress en een emotionele moeheid. Er wordt een psychologische opvolging aangeraden. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat de verzoekende partij omwille van haar mentale problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, noch dat zij niet in staat is haar rechten te doen gelden. Er dient ook op gewezen dat het psychologisch attest van de verzoekende partij reeds een jaar oud is en dus geen recente weergave geeft van haar psychologische toestand. De verzoekende partij verklaart ook in België te werken (NPO, p.4) waaruit blijkt dat haar mentale problemen haar niet verhinderen om normaal in de maatschappij te functioneren. Er kan dan ook niet blijken dat de verzoekende partij omwille van haar mentale problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Waar ze in het kader van deze problemen verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient ze er op gewezen dat de Belgische en continentale rechtsorde geen precedentwerking kent waardoor deze verwijzingen niet dienstig zijn.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen.

Hoewel de verzoekende partij verklaart niet over een AMKA in Griekenland te beschikken (bijkomende vragen m-status Griekenland), verklaart ze tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze wel degelijk over een AMKA beschikt (NPO, p.21). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om haar AMKA te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden

moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23).

Volgens de gegevens in de objectieve landeninformatie heeft de verzoekende partij bijgevolg toegang tot de medische en psychologische voorzieningen. De verzoekende partij brengt ook geen concrete verklaringen bij waaruit blijkt dat ze geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland. Ze verklaart dat ze niet werd geholpen in het ziekenhuis omdat ze de taal niet sprak (NPO, p.18). Ze verklaart ook niet te weten waarom ze niet werd geholpen in het ziekenhuis (NPO, p.19). Daargelaten dat deze beweringen slechts blote beweringen zijn die op geen enkele manier kunnen worden gecontroleerd, toont de verzoekende partij niet aan dat ze effectief niet in staat was om medische zorgen in Griekenland te bekomen. Zo is ze enkel naar een ziekenhuis in Kos gegaan en heeft ze geen moeite gedaan om een ziekenhuis in Athene op te zoeken om medische zorgen te bekomen (NPO, p.19-23). Verder blijkt uit haar verklaringen dat ze wel degelijk in staat was om medische zorgen te bekomen. Ze is immers naar een organisatie geweest waar ze medische zorgen (pijnstilling) heeft gekregen (NPO, p.19).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 10 januari 2024. De Griekse verblijfsvergunning van de verzoekende partij is geldig tot en met 9 januari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 19 februari 2029 (zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier. De verzoekende partij verklaart dat ze in het bezit is van haar Griekse verblijfsvergunning en paspoort (NPO, p.10). Uit haar verklaringen kan ook blijken dat ze in het bezit is van haar AMKA en AFM (NPO, p.17 en 21).

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij werd op 10 januari 2024 erkend als vluchteling in Griekenland (“Cedoca, aanvraag derde landen”). De verzoekende partij verklaart haar Griekse verblijfsvergunning en paspoort te hebben verkregen op 11 maart 2024 (NPO, p.7). Ze verklaart Griekenland te hebben verlaten op 15 maart 2024 (NPO, p.8). Dit wil zeggen dat ze slechts 4 dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft verbleven. Uit een verblijf van een dergelijk korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot tewerkstelling, huisvesting en toegang tot taallessen in Griekenland. Wat betreft haar zoektocht naar huisvesting, verklaart de verzoekende partij dat ze is langsggegaan bij een officiële instantie en een NGO. Deze konden haar echter niet helpen daar ze geen geld had en de taal niet sprak (NPO, p.14). Dit zijn echter blote bewering die door de verzoekende partij op geen enkel moment worden onderbouwd door enige concrete verklaring of document. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat ze zich effectief tot een NGO of Griekse overheid heeft gewend om huisvesting in Griekenland te bekomen. Wat betreft haar zoektocht naar werk, blijkt uit haar verklaringen dat ze wel degelijk heeft gewerkt in Griekenland. Ze was er werkzaam in de houtsector en sinaasappelteelt (NPO, p.16). De verzoekende partij verklaart dat ze zich in haar zoektocht naar werk heeft ingeschreven bij interimkantoren en bij andere organisaties (NPO, p.16-17) maar brengt hier ook geen concrete elementen of stukken bij die deze inspanningen zouden kunnen staven. Hieruit blijkt geenszins dat ze de van haar te verwachten stappen heeft gezet om tewerkstelling te zoeken in Griekenland. Zo heeft ze immers geen beroep gedaan op de Griekse overheid om betere of permanentere huisvesting of tewerkstelling te vinden in Griekenland. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde om internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij heeft ook geen stappen ondernomen om haar integratie in Griekenland te versnellen of te bevorderen door er bijvoorbeeld de taal te leren. Ze verklaart dat er geen mogelijkheden waren om de taal te leren in Kos en dat

de taallessen in Athene niet gratis zijn (NPO, p.15-16). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze andere inspanningen heeft geleverd om Grieks te leren of op een andere manier taallessen heeft proberen te bekomen.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in het opvangcentrum in Kos geslagen werd op haar knie, dient ze er op gewezen dat deze problematiek op heden niet langer representatief voor haar is. Deze problemen situeerden zich immers op een bepaalde plaats, tijd en context toen de verzoekende partij nog een verzoeker om internationale bescherming was en zich in het opvangcentrum bevond. Op heden is de verzoekende partij een begunstigde van internationale bescherming. Aan deze status zijn de nodige rechten en voordelen verbonden en het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om deze af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij verklaart in dit opzicht ook verder dat ze voor het overige geen problemen met rechtbanken of autoriteiten in Griekenland heeft gehad (NPO, p.9-10).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze op een dag werd opgelicht door een werkgever daar ze een dag onbetaalde arbeid heeft verricht (NPO, p.16), kan dit niet worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft ze geen klacht ingediend bij de politie om deze wanpraktijken aan te kaarten (NPO, p.16). Daar de Griekse autoriteiten niet op de hoogte waren van deze problemen, waren ze ook niet in staat om deze praktijken een halt toe te roepen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bescherming van de Griekse autoriteiten niet langer doeltreffend of efficiënt is.

De verzoekende partij maakt op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat er in Griekenland geen gezinshereniging mogelijk is, kan niet worden ingezien op welke wijze dergelijke wetskritiek die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse regelgeving, dienstig kan worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Er kunnen verschillen bestaan in de rechten die worden toegekend aan begunstigten van internationale bescherming in de verschillende lidstaten binnen de Europese Unie. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het vluchtmotief inzake gezinshereniging houdt dan ook geen verban met een van de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

8. *Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 29 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolken worden gewisseld en tolk 971 legt de eed af en tolkt Arabisch

VzP heeft een vraag tot horen ingediend omdat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbare situatie. Verzoeker neemt zware psychiatrische medicatie en wordt al heel lang psychologisch opgevolgd. Ondertussen toch al een 40 sessies. Er is sprake van langdurige psychische therapie zowel therapeutisch als medicamenteus. VzP stelt dat indien deze therapie wegvalt dit ernstige gevolgen heeft voor verzoeker zijn zelfstandig functioneren.

Naast de psychologische problemen zijn er nog andere problemen zoals diabetes en artrose. Door rugproblemen zijn de toegangsmogelijkheden tot de arbeidsmarkt beperkt. Verzoeker doet in België een zittende, niet belastende job maar het zal moeilijk zijn om een job te vinden in Griekenland, gelet op de medische en psychologische toestand.

Dit alles heeft ook gevolgen op de heractivering van de AMKA om zo de ziekteverzekering in Griekenland in orde te brengen. Zonder werk zal verzoeker de vergoeding om medische hulp te verkrijgen niet kunnen betalen.

VzP verwijst naar haar ingediende documenten.”

4.1. De verzoekende partij legt op 26 januari 2026 een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat een psychologisch attest dat dateert van 21 september 2025.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 6 januari 2026.

5.1. De verzoekende partij stelt tijdens de vraag tot horen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbare situatie. Ze verwijst daarbij zowel naar haar psychologische problemen als naar haar medische problemen.

5.1.1. Wat betreft haar psychologische situatie werd in de beschikking reeds vastgesteld dat uit haar documenten blijkt dat ze sinds april 2024 psychologisch wordt opgevolgd. Uit het door haar neergelegde

psychologisch document blijkt dat ze symptomen van doodsangst, slaapproblemen en het gevoel verstikt te zijn vertoont. Ze heeft ook last van trillen, hoofdpijn, een koud gevoel over het lichaam en pijn op de borst, rug en de linkerknie en een verstoorde slaap. Er werd ook vastgesteld dat ze medicatie gebruikt. Er werd verder vastgesteld dat de verzoekende partij een schuldgevoel heeft, lijdt aan chronische stress en een emotionele moeheid. Er wordt een psychologische opvolging aangeraden. Er werd echter besloten dat uit deze documenten niet kan blijken dat ze omwille van deze problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, noch dat zij niet in staat is haar rechten te doen gelden. Er werd ook vastgesteld dat ze werkt in België, waaruit blijkt dat haar mentale problemen haar niet verhinderen om normaal in de maatschappij te functioneren. Er werd dan ook geen bijzondere kwetsbaarheid omwille van haar psychologische problemen in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld.

De verzoekende partij herhaalt tijdens haar vraag tot horen dat ze zware medicatie neemt en al lang psychologisch wordt opgevolgd. Ze meent dat als de therapie wegvalt dit zware gevolgen zal hebben voor haar zelfstandig functioneren. In het psychologisch document dat dateert van 21 september 2025 en dat wordt toegevoegd door een aanvullende nota, wordt herhaald dat de verzoekende partij sinds april 2024 een psychologische behandeling krijgt. Er wordt ook opnieuw gesteld dat haar symptomen zich uiten in het hebben van hartkloppingen, hoofdpijn, angstaanvallen en het gevoel van geen lucht te hebben heeft. Er wordt ook gesteld dat haar psychologische problemen zich uiten in het hebben van moeilijkheden om haar te organiseren, haar te concentreren en om adequaat te functioneren. Dit betoog, noch haar bijkomend attest, kan echter afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Het meest recente psychologisch attest is in hoofdzaak een herhaling van het attest dat dateert van 16 december 2024. Het feit dat ze omwille van haar psychologische problemen moeilijkheden heeft om haar te organiseren, te concentreren en te functioneren, zonder verder te verduidelijken wat deze moeilijkheden juist inhouden of op welke wijze deze een invloed hebben op haar dagdagelijks functioneren, kan niet aantonen dat ze bij een terugkeer naar Griekenland niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. Tijdens de vraag tot horen werd ook herhaald dat ze werkt in België. Hieruit blijkt dan ook dat ze omwille van haar psychologische problemen wel degelijk in staat is om te functioneren op de arbeidsmarkt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van een terugkeer naar België in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

5.1.2. Wat betreft haar medische problemen, herhaalt ze dat ze diabetes en artrose heeft en dat door haar rugproblemen haar toegangsmogelijkheden tot de arbeidsmarkt beperkt zijn. In de hierboven geciteerde beschikking werd reeds gesteld dat uit de door haar neergelegde documenten niet kan blijken dat ze omwille van de problemen aan haar rug en haar diabetes niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een staat van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Door louter te herhalen dat ze deze problemen heeft, kan ze geen afbreuk doen aan wat hierover in de beschikking werd gesteld. Uit de documenten die de verzoekende partij toevoegt aan het administratief dossier blijkt ook niet dat ze geen belastende job zou kunnen uitoefenen. In dit verband brengt ze ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze geen toegang zou hebben tot minder zware jobs in Griekenland. In deze wordt in herinnering gebracht dat de verzoekende partij niet de van haar te verwachten inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden in Griekenland. Haar medische problemen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

5.1.3. De verzoekende partij verwijst verder in de aanvullende nota naar de moeilijkheden tot het verkrijgen van een AMKA in Griekenland en deze te activeren. Ze stelt dat een AMKA-nummer nodig is om een arbeidsovereenkomst te registreren in het ERGANI-systeem. Er dient echter op gewezen dat in de beschikking reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij over een AMKA beschikt in Griekenland. Uit niets blijkt dan ook dat ze niet in staat zal zijn om haar arbeidsovereenkomst te registreren in het ERGANI-systeem en vervolgens haar AMKA te activeren. In afwachting van de activering van haar AMKA, blijkt uit de objectieve landeninformatie dat ze wel degelijk toegang zal hebben tot medische zorgen op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51.) Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's

beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51, 67; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). Dat verzoekende partij voor deze medische zorgen mogelijk dient te betalen, wil niet zeggen dat ze geen toegang zou hebben tot medische zorgen of dat deze medische zorgen haar moedwillig zouden worden ontzegd. Waar ze stelt dat ze deze niet kan betalen omdat ze geen werk heeft, werd in de beschikking reeds gesteld dat ze niet aantoont over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken waardoor ze geen toegang heeft tot tewerkstelling en dat ze niet de nodige inspanningen heeft gedaan om werk te vinden in Griekenland.

5.1.4. Waar de verzoekende partij wijst op bestaande en mogelijk toekomstige rechtspraak van de Raad, dient er op gewezen dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent waardoor haar verwijzingen naar rechtspraak van de Raad niet dienstig zijn. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt ook in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op de individuele situatie van verzoekende partij. In de mate dat verzoekende partij kritiek zou uitoefenen op het gebruik van de COI Focus GRECE *“Aide aux migrants”* van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat dit geen afbreuk kan doen aan de gedane analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

5.2. In de beschikking van 6 januari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoont dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 9 januari 2027, (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 19 februari 2029, (iii) ze heeft slechts 4 dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland gebleven en (iv) ze slechts beperkte stappen heeft gezet om huisvesting, tewerkstelling en taallessen in Griekenland te vinden. De verzoekende partij doet geen enkele inspanning om deze vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te zetten.

5.3. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES